

ter den, da jeg har gjort mig bekendt med den. Hvilket Omsvøb med en saadan Ekspedition! I Stedet for at sende Sagen fra Sunds-Gudme Herred direkte til mig i Rigsdagen og faa Sagen tilbage i Løbet af faa Dage, ulejliges man en lang Række Personer, baade Postvæsenet og forskellige Institutioner! Man opnaar ganske vist at skaffe Arbejde til en hel Del Personer og at kunne pege paa et Antal Ekspeditioner i disse Jurisdiktioner; jeg tør dog selvfølgelig ikke insinuere, at det er dette, man har tilsigtet. Jeg svarede Politiretten, at jeg ønskede Erstatning i Overensstemmelse med Dagspriserne, at det var min Hensigt at give Erstatningen til de fattiges Kasse i Sognet, og jeg bad endelig, som jeg havde gjort i min oprindelige Henvendelse, om en særdeles alvorlig Behandling.

Efter dette forløber der ca. 8 Maaneder, i hvilke jeg ikke hører det mindste om Sagen, hverken om, hvorledes Dommen er faldet, eller hvilken Erstatning man har tilkendt mig, eller altsaa Sognet. Jeg spørger derfor hos Politiretten, om jeg maa laane Sagens Akter, eller om jeg mod Betaling kan faa en Afskrift af dem. Endelig kommer Svaret, og dette bliver afgivet i den, som jeg synes, saa utiltalende Form, at man faar sin egen Skrivelse tilbage med en Paategning. Det er ikke første Gang, dette er hændt mig, og ogsaa paa dette Punkt har jeg altid haft mine egne Tanker om Rettens Praksis. Jeg spørger mig selv: hvilken Ordning har Retten egentlig i sit Arkiv, naar den tilbagesender de Skrivelser, den har faaet med eget Svar paategnet? Et af to maa da være Tilfældet: enten har man overhovedet ikke Rede paa den Korrespondance, man selv fører, eller ogsaa bruger man den gammeldags Metode, at der sidder en eller anden og skriver det hele af, baade den indgaaende og den udgaaende Skrivelse. Dette vedkommer imidlertid ikke den foreliggende Sag, det er blot et Apropos, jeg finder Anledning til at fremsætte. Svaret gik ud paa følgende: Sigtede har afgjort Sagen i Mindelighed ved at tilbyde en Hesselager Kommune tilfaldende Bøde, stor 50 Kr., samt 10 Kr. i Erstatning til mig.

Jeg skal ikke opholde mig ved det ejendommelige i, at Herredsfogeden her

gaar ind paa en mindelig Afgørelse, uden at sigtede straks betaler den Erstatning, som han forpligter sig til at betale, og jeg skal heller ikke komme dybere ind paa dette, at Herredsfogeden lader 8 Maaneder hengaa, i hvilke han ikke giver mig nogen som helst Meddelelse om, at jeg har erhvervet en Fordring. Det, som jeg, for at man kan se til Bunds i Sagen, ønsker her at pege paa, er, at den gamle Jagtlovs § 23 i et Forhold som dette paabyder tre forskellige Slags Bøder. For det første er der en Bøde for ulovlig Jagt, som lyder paa 10—200 Kr., altsaa i mildeste Fald 10 Kr. og stærkt stigende under særlige Omstændigheder, jeg maa mene f. Eks. under saadanne, som foreligger her; dernæst er der en yderligere Bøde for ulovlig Jagt, men skærpet efter forskellige Forhold, for det første, hvis Jagten foregaar efter Solens Nedgang, for det andet, hvis det er paa Søn- og Helligdage, og for det tredje, hvis den ulovlige Jagt foregaar i Skov. I alle tre Tilfælde, siger § 23 udtrykkelig, kan Bøden ikke sættes ringere end til 50 Kr. Endelig er der efter § 23 en tredje Slags Bøde, som skal ansættes til 10 Kr. for hver Hare og 5 Kr. for hver Fasan og Agerhøne. Hertil kommer en Bestemmelse i § 27, som gaar ud paa, at Jagt i Fredningstiden skal underkastes en Bøde paa 10—200 Kr. Man maa erindre, at den her omhandlede Jagt i Fredningstiden efter Mandens egen Erkendelse var forbundet med ulovlig Jagt. Til altsaa dette kommer endelig Erstatning dels for Vildtets Værdi, dels for den Skade, der er gjort paa Vildtbestanden.

Nu maa man selvfølgelig huske paa, at Krybskytten havde jaget i 3—4 Aar, og at Paatale kun kan ske for det, som er foregaaet i det sidste Aar. Ikke desto mindre bliver der saa meget tilbage, at jeg maa sige, at det er mig ganske ufatteligt, hvorledes en Herredsfoged i Betragtning af Lovens Ord, som jeg fremhævede saa stærkt før: at Bøden kan ikke sættes ringere end til saa og saa meget, kan tillade sig at gaa ind paa en mindelig Ordning, hvorefter den sigtede kun betaler den mindste Bøde, der kan betales for en enkelt Forseelse, og at han oven i Købet kan gaa ind paa en Erstatning til